No es pot aguantar més: EXIGIM AUGMENTS DE SALARIS !

treball
proletaris de tots els països: uniu-vos!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 375 Barcelona, 16 d'octubre del 1.973 PREU : 5 ptes.

EDITORIAL

El tema de l'encariment del cost de la vida és habitual a tot arreu. La situació creada pels constants augments dels preus esdevé insostenible. "No es pot aguantar més!", diu tothom. El malestar salta de les llars al carrer, a les assemblees a les fàbriques, a les reunions de representants sindicals, a entitats de patronatge verticalista com els Consells de Treballadors.

El govern franquista tracta de sortir al pas d'aquest ambient general de protesta amb unes anomenades mesures de contenció de preus, fins a fi d'any, anunciades a so de bombo i platerets. Falses, ineficaces, demagògiques. Ha passat un mes d'aquestes disposicions i veiem que no han aconseguit de frenar ni un moment la cursa ascendent dels preus. Endemés, aquestes mesures es dicten després d'haver-se produït, autoritzats pel govern, grossos augments en el preu de bon nombre de productes industrials i serveis, entre ells de productes bàsics, com els siderúrgics, la gasolina i d'altres que, per força, empenten tots els altres preus cap amunt.

L'única efectivitat que tindran les mesures governamentals serà posar multes a petits comerciants, que pateixen com tots la inflació, sense per això deturar els preus. I enfonsar encara més els pagesos. El caire anticamperol de les mesures del govern queda clar quan veiem que es decreten importacions de xoc, subvencionades, de productes d'alimentació i que es suspenen els drets aranzelaris i l'impost de gravàmens interiors a la importació d'una colla de productes del camp.

La culpa no és del botiguer ni del pagès. Tots sabem que paguem cada dia més cars els productes del camp mentre que el preu que cobra el pagès baixa. "La Vanguardia" del 22-9-73 deia que a la C.O.S.A. de Lleida es va denunciar que articles que han sofert una baixa d'un 10 % en el preu al productor es paguen pel consumidor un 20% més cars.

La culpa és dels preus de monopoli que exerceixen una dictadura al mercat. I aquests són no solament respectats, sinó protegits pel govern. La culpa la veiem explicada en les xifres de negocis i

(acaba a la pàgina 2)

Orient Mitjà

Un greu perill per a la pau mundial

Durant el darrer quart de segle, àrabs i israelites han sostingut tres guerres sagnants que han causat incomptables sofriments a aquells pobles i especialment al poble palestí.

L'actual conflagració no es pot considerar una nova guerra, sinó una continuació de la dels "Sis dies" de 1967, guerra d'agressió i saqueig desencadenada pels falcons israelites animats per l'imperialisme ianqui, el qual està interessat a assegurar-se recursos petrolers i posicions estratègiques, econòmiques i polítiques vitals en l'Orient Mitjà.

El conflicte actual és el més dur i ferotge que s'ha produït entre àrabs i israelites, però els àrabs l'han acceptat no com un acte de follia sinó de suprema raó: la defensa del seu territori, de la seva sobirania i la seva independència nacionals.

El seu esclatament era inevitable degut a l'entestament del sionisme, atiat pel Pentàgon, en mantenir una ocupació injusta. Els àrabs, en agafar les armes, tornen a plantejar davant del món el seu dramàtic problema amb la legitimitat que els confereix la Resolució 242 de les Nacions Unides, l'aplicació de la qual aspiren a imposar. Es tracta, doncs, d'una guerra d'alliberament nacional, una guerra justa contra uns ocupants estrangers reconeguts internacionalment com a tals. La seva força arrenca d'aquesta legitimitat.

La solidaritat àrab ha estat demostrada clarament amb les mides de diferent

caràcter adoptades per tots els països àrabs. També s'han solidaritzat amb ells els països no alineats i, de forma destacada, la Unió Soviètica, la Xina Popular i els restants països socialistes, que coincideixen en donar suport a la causa dels pobles àrabs. El Partit Comunista d'Israel, en aquestes hores de gravetat notòria, no ha vacil.lat a anatemitzar l'expansió sionista, que obstaculitza tota forma d'enteniment i de coexistència entre àrabs i jueus. Tots els partits comunistes del món, i entre ells els comunistes catalans i espanyols, som al costat dels pobles àrabs.

La política pro-sionista de Nixon s'ha posat en relleu a la reunió del Consell de Seguretat, quan els Estats Units han proposat la suspensió de les hostili

(segueix a la pàgina 2)

EDITORIAL (continuació)

els beneficis, cada any creixents, de les grans empreses i dels intermediaris monopolistes, dels qui ens exploten a la fàbrica, al camp i al mercat. El 1972 la Telefònica obtingué 5.818 milions de pesetes de benefici, Iberduero, 3.771, Hidroeléctrica Española, 3.554, FECSA, 1.535, CAMPSA, 1.001 (i encara diuen que és justificat que la gasolina vagi pujant!), SEAT, 969, només per citar-ne uns quants a via d'exemple. Milions extrets de la suor i de les privacions dels treballadors i de les capes modestes.

El cinisme del govern es posa de manifest en el fet que, després de tota la publicitat sobre la contenció de preus, s'autoritza oficialment l'augment dels de les escoles privades d'un 10 a un 22 per cent.

Allò que sí han aconseguit les "mesures de contenció" ha estat de fer-nos esgarrifar en pensar que si, malgrat elles, s'apuja cada dia el preu dels aliments, de les escoles, de la roba i el calçat que necessitem per aquest hivern, no cal dir què passarà a primers de l'any que ve quan "oficialment" s'acabi la congelació dels preus: que aquests emprendran un galop foll, de cavalls desbocats; que l'encariment esdevindrà un huracà.

I, mentrestant, convenis col.lectius ja pactats entre els treballadors i les empreses són tornats pel govern, per la seva Comissió Delegada per Assumptes Econòmics, perquè troba que augmenten massa els salaris. Segons el Consell Provincial de Treballadors de Barcelona això afecta uns 60.000 treballadors de la "província". És ben clar que els franquistes pretenen congelar els salaris, no pas els preus.

Fóra debades donar aquí dades i percentatges, comparacions i estadístiques sobre l'augment dels preus. L'experiència sobre l'encariment del cost de la vida la sentim tots en la nostra pròpia carn. Res de més il.lustratiu que anar al mercat. Davant dels fets contundents sobren les explicacions i allò que cal és veure com es combat l'elevació de preus, quina sortida pot haver-hi a aquesta situació que ja no es pot aguantar més. I la conclusió no pot ser altra que cal lluitar per obtenir més salari, per obtenir ingressos suficients que permetin fer front als preus actuals i als que vindran. Hem de menjar i vestir-nos i pagar el lloguer, l'electricitat i el gas, i dur els fills a l'escola i comprar-los llibres. Hem de viure. I si tot ho hem de pagar més car necessitem més diners. No cal donar-hi voltes.

La resposta als augments de preus la donen ja els treballadors a moltes empreses. Per tot arreu s'enregistren importants lluites reivindicatives que es caracteritzen per la seva combativitat i decisió. Aturs generals de tota una fàbrica, vagues, accions a vàries empreses d'una mateixa zona industrial, ocupacions de fàbriques, lluites al camp. Aquest és el camí a seguir per tothom.

En aquest moment la reivindicació candent, la que està en pla d'urgència, és la de l'augment suficient i immediat de salaris i sous per als obrers industrials i del camp, per als empleats i funcionaris, preus remuneradors per als pagesos, augment de les pensions dels jubilats i incapacitats per al treball. Més ingressos per a tots els qui viuen del treball. Aquesta és la única solució a la vida cara.

Hem de lluitar per aconseguir aquests augments ara, sense esperar a que vencin els convenis, sense esperar a seguir nor mes i terminis. Les necessitats no esperen. Els augments de preus que hi ha hagut i que hi ha han reduït considerablement el valor adquisitiu dels salaris i, per tant, aquests s'han rebaixat. Aquesta és la veritat.

Sense oblidar cap de les altres, la reivindicació inajornable que ha de mobilitzar sense retard tots els treballadors a tots els llocs de treball, per combatre l'elevació de preus, ha d'ésser aquesta: AUGMENTS DE SALARIS, D'INGRESSOS, DE PENSIONS.

Un greu perill per a la pau mundial (continuació)

tats i la retirada de les forces combatents a les línies anteriors d'armistici

L'única sortida justa a la situació és el compliment estricte de l'esmentada resolució de les Nacions Unides, que ordena a Israel la devolució de tots els terrenys ocupats durant la "guerra dels Sis dies" i la garantia de la satisfacció dels drets legítims del poble palestí, víctima principal que es veu reduïda a lluitar per la seva supervivència. Els comunistes catalans ens pronunciem per aquesta sortida.

La gravetat de la situació, d'altra banda, deriva del perill en què aquest conflicte posa la pau mundial. Malgrat els progressos darrerament assolits en el clima de distensió, són massa nombrosos els interessos nacionals i internacionals, econòmics, polítics i militars, que es barregen en aquesta zona del món per poder contemplar sense seguit una guerra que per les vies més diverses pot arribar a generalitzar-se.

A Espanya aquest perill resulta particularment amenaçador degut a l'existència de bases aeronavals nordamericanes. Els espanyols recordem que les bases nordamericanes a Espanya van ser utilitzades en 1958 durant la crisi del Líban. Més endavant, en 1964, amb motiu de la guerra del Congo, les tropes nordamericanes i els avions procedents d'Alemanya federal feien escala al nostre país. En 1967 foren novament utilitzades durant la "guerra dels Sis dies". Els espanyols ens sentim profundament inquiets pel caire hipotètic que poden agafar els esdeveniments, i que la política de submissió als ianquis pugui provocar represàlies contra el nostre país degut a les bases. El diari Informaciones escriu que "alguns cercles del Pentàgon pensarien que, en cas d'una crisi general al Mediterrani, les bases a Espanya suposen un lloc magnífic per a l'estacionament de tropes l'escala d'avions i el reagrupament de forces". Es pueril pensar, malgrat totes les notes tranquil.litzadores que pugui publicar el ministre franquista d'Afers Estrangers, que l'Espanya de Franco podria oposar-se a la utilització de les bases per part dels amos ianquis. No ho va fer ni en 1964 ni en 1967. Així es produiria la paradoxa que un país que oficialment s'autoqualifica d'"amic dels àrabs" i que no ha reconegut l'existència d'Israel, cediria el seu territori per a practicar una política totalment oposada a l'oficialment proclamada.

Al port de Barcelona han estat ancorats el porta-avions ROOSEVELT i el destructor DEWEY, de la Marina nordamericana. Segons l'Aurore, han abandonat Barcelona per unir-se al gros de la VI Flota nordamericana al Mediterrani, que va estar mobilitzada i posada en estat d'alerta pel Pentàgon. Hom pot preguntar-se: No s'havien posat aquests vaixells en estat d'alerta ja quan eren al nostre port? Perquè ens fan córrer aquests perills hipotètics, que podrien esdevenir reals si les circumstàncies canviessin?

Tots els espanyols hem de ser conscients que sobre nosaltres penja l'espasa de Damocles que representen les bases americanes. La política exterior franquista es basa en la venda de la nostra sobirania, que aquestes bases simbolitzen. Hem de prendre'n consciència i contribuir a que tothom ho comprengui, i junts hem d'exigir per tots els mitjans la supressió d'aquestes bases que tants perjudicis ens poden causar. Aquesta pot ser, a més, una de les aportacions més importants que podem fer a la justa causa dels pobles àrabs. I és una condició de la independència i sobirania dels pobles d'Espanya.

SUBVENCIONS A LA PRIVADA
CONTROL DEMOCRATIC!

"Gratuïtat a les escoles? Augment de sous al personal docent?", deien el curs passat els propietaris de col.legis privats; "la solució és ben senzilla: que l'estat ens pagui SUBVENCIONS". Amb aquest raonament tan clar i simple, la FERE (Federación Española de Religiosos de la Enseñanza) - que representa el sector més coherent, fort i organitzat de l'ensenyança privada - va arrossegar certs professors i pares d'alumnes, que van donar suport a una política impossible de defensar d'un punt de vista autènticament democràtic i que, a la pràctica, no dóna els resultats promesos.

Les subvencions estatals han passat, en aquest curs 1973-74, de 780 a 5.430 milions. Als centres subvencionats han pujat els sous dels professors (ja era hora!). Però, i la gratuïtat? Tot i que el ministre ha tingut el cinisme de declarar que aquest curs el 85% de l'EGB és ja gratuïta (és a dir, l'escola pública i la privada subvencionada), els fets són ben clars: no hi ha gratuïtat. No hi ha gratuïtat a les escoles públiques, on es paguen llibres i material escolar(gratuïts a d'altres països) i permanències. No hi ha gratuïtat a les escoles privades subvencionades, on se segueix pagant per esports, piscina, uniforme, etc... o on la "mensualitat" és substituïda per un "donatiu". Finalment no hi ha gratuïtat a les escoles privades no subvencionades, on han estat autoritzats augments d'entre un 10 i un 22%.

Els comunistes estem per principi en contra de les subvencions. En un règim democràtic defensarem l'escola pública, obligatòria i gratuïta, com la forma més democràtica i igualitària de posar l'ensenyament a l'abast de tothom. Ens oposarem a tota subvenció a la privada i considerarem que si l'escola privada subsisteix (quan l'escola estatal cobreixi sotes les necessitats de la població), ha de ser per als qui renunciïn al seu dret d'anar a l'escola pública i estiguin disposats a pagar de la seva butxaca.

El franquisme ha fet que el sector privat de l'ensenyament sigui desmesuradament ampli. A Barcelona representa aproximadament el 60 % del total de l'EGB i el batxillerat, un dels percentatges més alts d'Espanya. Això fa que si l'estat no donés subvencions, o bé els preus pujarien encara més (també per als milions de fills de treballadors que no troben lloc a l'escola de l'estat i no sols per als fills dels rics) o moltes escoles haurien de tancar i s'agreujaria el dèficit escolar. Naturalment, el règim podria dedicar aquests diners a l'expansió i millora del sector estatal, però entraria en contradicció amb les opcions bàsiques que governen la seva política educativa des de 1939: lliurament de l'ensenyança a la iniciativa privada i a les lleis del mercat capitalista, i atribució a l'Església catòlica d'un autèntic monopoli ideològic per a l'endoctrinament d'infants i adolescents. El problema és, doncs, insoluble sota el franquisme, i clama per una revolució política que ens alliberi del règim.

La nostra oposició a les subvencions és, així, inseparable de la nostra oposició a tot l'actual sistema educatiu,clasista, reaccionari i clerical, que deixa abandonada l'escola pública i converteix l'educació en un negoci, i que no és capaç d'escolaritzar tots els nens.

Ara bé, donada l'enorme dificultat de modificar les opcions bàsiques mentre no hi hagi una revolució política, és imprescindible que els comunistes i els demòcrates sàpiguen orientar-se per tal de lluitar adequadament a favor de les solucions més immediates als problemes més urgents de les masses, que avui són: ESCOLARITZAR TOTS ELS NENS, IMPLANTAR UNA GRATUÏTAT EFECTIVA o de moment una congelació o reducció dels preus, ELEVAR ELS SOUS DELS PROFESSORS, MILLORAR LA QUALITAT DE L'ENSENYAMENT. Aquestes són les qüestions que el govern i els responsables de l'educació han de resoldre, amb subvencions o sense.

Però no és possible tampoc girar-se d'esquena a una qüestió crucial. Les subvencions són diners del poble,que surten de la butxaca del contribuent. Quin dret tenen les escoles privades a administrar-los tal com ho estan fent? No s'ha donat informació pública de la distribució. Sabem si els diners han anat a les escoles o als barris més necessitats? S'ha promès la gratuïtat i la gratuïtat no ha vingut.Serveixen les subvencions, doncs, per sanejar uns negocis capitalistes?

Davant de tants interrogants sorgeix una aspiració ben clara: el CONTROL DEMOCRÀTIC dels centres subvencionats, exercit pels professors i pares d'alumnes (i alumnes d'edats superiors). Per als DINERS DEL POBLE, imposem la GESTIÓ DEL POBLE. Exigim comptes clars i una utilització adequada dels diners de tots!

De "Combat" (òrgan del PSUC de Mataró), núm. 16

XILE MARTIRITZAT ENS CRIDA

A les quatre setmanes del cop militar feixista continua la indescriptible matança a Santiago, a tota l'ensangonada terra germana de Xile. Per les escletxes obertes en el teló de terror que imposa la junta militar feixista arriben notícies, detalls de l'estremidora realitat de la repressió que prossegueix freda, sistemàtica, brutal. L'aplicació de la "llei de fugues", l'afusellament sumari sense formació de causa, constitueixen la "normalitat" xilena. Els cossos dels demòcrates crivellats per les bales són arrossegats cada dia per les aigües del riu Mapocho que travessa Santiago, s'amunteguen als dipòsits de cadàvers, sembren les cunetes de les carreteres, els camins, el mar... Quantes són ja les vides segades per l'odi i la por feixistes? Innombrables. Desenes de milers de fills i filles del poble xilè i d'altres pobles d'Amèrica Llatina han estat assassinats, ho segueixen essent cada dia. Entre les víctimes hi ha el sacerdot empordanès JOSEP ALSINA pel "delicte" d'estimar Xile i defensar-ne la llibertat.

Prossegueixen a més a més les detencions massives, les tortures, la recerca implacable barri per barri, carrer per carrer, casa per casa, dels militants dels partits de la Unidad Popular, del MIR i d'altres grups polítics. Els empresonats i internats en presons improvisades i camps de concentració, en vaixells i illes de la mort, passen ja de cent mil... LA BARBÀRIE NO S'ATURA, CAL ATURAR-LA! LA SOLIDARITAT ACTIVA AMB EL POBLE XILÈ ES AVUI EL DEURE MÉS IMPERIOS I INELUDIBLE PER TOTA LA HUMANITAT ANTIFEIXISTA! NOMÉS UN MOVIMENT MUNDIAL CONTRA LA JUNTA FEIXISTA A L'ALTURA DELS CRIMS D'AQUESTA PODRÀ ATURAR LA MAYANÇA!

El poble xilè, els seus homes i dones més representatius s'alcen en tota llur grandesa i dignitat enfront del terror feixista, sense deixar-se desmoralitzar. Des de la seva presó a l'Acadèmia Militar de Santiago, a l'espera del consell de guerra que la Junta anuncia contra seu, sota l'amenaça de ser executat a qualsevol moment, el nostre entranyable company LUIS CORVALÁN, Secretari General del Partit Comunista de Xile, ha declarat: "ESTIMO ENORMEMENT LA VIDA, COM ESTIMO LA LLIBERTAT, PERÒ NO TEMO LA MORT SI HAIG DE MORIR PER LA JUSTA CAUSA DEL POBLE".

★

Als cinc continents s'alça una creixent protesta contra els crims de la Junta Militar. Als països socialistes, que han trencat les seves relacions diplomàtiques amb els facciosos, un poderós moviment de masses a les fàbriques i universitats, entre la intel.lectualitat, al camp, expressa diàriament la seva solidaritat amb Xile. Als països capitalistes les manifestacions, vagues i accions solidàries s'amplien i generalitzen. Governs i parlaments intervenen a favor de Luís Corvalán i de totes les víctimes del terror feixista, i també ho fa el Secretari General de l'ONU.

El 27 i 28 de setembre els representants de 20 partits comunistes dels països capitalistes d'Europa es van reunir a Estocolm per tal de coordinar els seus esforços en ajut dels revolucionaris i demòcrates xilens i van denunciar l'imperialisme nordamericà, la CIA i la ITT i la KENNECOTT com a organitzadors del cop feixista.

El 29 i el 30 de setembre, sota el lema ELS POBLES DEL MÓN AL COSTAT DELS DEMÒCRATES DE XILE, es va celebrar la Conferència d'Helsinki a la qual varen acudir delegacions de 60 països. En la seva CRIDA URGENT A LA SOLIDARITAT MUNDIAL s'hi diu: "La humanitat exigeix: Prou, a l'efusió de sang! Prou, als assassinats i detencions! Que s'obrin les presons! Que cessin les tortures i es clausurin els camps de concentració! Respecte per la dignitat de l'home, per les idees i els valors culturals! LLIBERTAT PER AL POBLE XILÈ!" Per aquest mes d'octubre es prepara a Roma una altra trobada internacional de solidaritat amb Xile. Un mes de solidaritat amb Xile es desenvolupa a diferents països i es creen nombrosos comitès nacionals d'ajut al poble de Xile.

★

A Espanya són nombroses les manifestacions, actes i declaracions de solidaritat amb Xile malgrat les dificultats creades per la dictadura franquista, des del primer moment al costat dels feixistes de la Junta Militar. Tots els partits i forces de l'oposició han condemnat els autors del cop i els imperialistes nordamericans i també els ajudants del botxí, la democràcia cristiana xilena d'en Frei: El PSOE i la UGT, els grups de la Democràcia Cristiana, els carlins, els grups socialistes, els sectors catòlics més amplis. Ruiz Giménez pren l'honrosa iniciativa d'oferir-se per defensar Luís Corvalán davant del consell de guerra que s'anuncia contra ell. Enllaços i treballadors del Baix Llobregat, de Barcelona, Terrassa, Sabadell i altres localitats, periodistes, advocats, fan resolucions, assemblees, actes solidaris amb Xile. Amb tot cal reconèixer que el moviment es encara insuficient, que no és a l'altura de la còlera de les masses contra els assassins i torturadors de la Junta Militar. CAL RESPONDRE A TOT ARREU A LA CRIDA DEL POBLE XILÈ! POSEM EN TENSIÓ TOTES LES ENERGIES, AMB INICIATIVA I AUDÀCIA, UNITÀRIAMENT, EN DEFENSA DELS DEMÒCRATES XILENS! QUE A TOTS ELS CENTRES DE TREBALL I ESTUDI, ALS BARRIS, A LES ORGANITZACIONS PROFESSIONALS, S'EXPRESSI LA SOLIDARITAT AMB XILE!

LLIBERTAT PER A CORVALAN

Declaració del C.E. del P.S.U.C

En el curs de la brutal repressió desfermada per la junta militar feixista que ha usurpat el poder a Xile, ha estat detingut el nostre company LUÍS CORVALÁN, Secretari General del Partit Comunista de Xile.

Els assassins d'Allende, amb Pinochet al capdavant, tenen por del poble xilè, tenen por de la seva heroica lluita que continua en les terribles condicions del terror feixista. Temien i temen en Corvalán i els altres dirigents de la Unidad Popular en llibertat, al costat del seu poble, organitzant i dirigint el combat antifeixista. Però també temen en Corvalán empresonat. Per això s'han apressat a dur-lo davant d'un consell de guerra i pretenen condemnar-lo a mort i executar-lo. SALVAR LA VIDA D'EN CORVALAN, IMPOSAR LA SEVA LLIBERTAT, s'ha convertit per això en el centre de la mobilització solidària que s'estén per tot el món. Solidaritat anti-imperialista (contra l'imperialisme ianqui com a primer responsable) i antifeixista.

El Comitè Executiu del PSUC crida tots els revolucionaris i demòcrates de Catalunya, tot el poble, a ésser presents a aquesta gran batalla de tanta significació en la nostra pròpia lluita per la llibertat.

Les manifestacions al carrer, les accions (assemblees i minuts de silenci) a algunes empreses, les preses de posició de diverses juntes socials, les públiques denúncies a algunes esglésies, els col.loquis solidaris públics, les recollides de signatures, els documents de pràcticament totes les organitzacions antifranquistes i els moviments de masses, tot el que ja s'ha fet, ja és important. Però són sobretot mostra d'allò que és possible realitzar A TOT ARREU, amb molta més amplitud.

El govern Franco-Carrero, d'acord amb els imperialistes ianquis, pretén convertir Espanya en una base de suport als militars del cop feixista. La mobilització popular ho ha d'impedir.

Desenvolupem totes les formes d'explicació i agitació de masses, totes les formes de mobilització de masses. La causa de la llibertat d'en Corvalán, de tots els lluitadors antifeixistes xilens, és LA CAUSA DE LA LLIBERTAT A TOT EL MÓN. XILE HA DE SER AVUI EL CENTRE DE LA MOBILITZACIÓ SOLIDÀRIA INTERNACIONALISTA. Que la classe obrera de Catalunya, que tot el poble de Catalunya, juntament amb tots els pobles d'Espanya, ocupin el lloc que els correspon en aquest gran combat.

LLIBERTAT PER A CORVALÁN!

LLIBERTAT PER AL POBLE XILÈ!

ABAIX L'IMPERIALISME I EL FEIXISME!

Barcelona, 5 d'octubre del 1973

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

MECANISME INFERNAL

Heus aquí el testimoni d'una jueva soviètica, Evgenia Kovrigar, desenganyada d'Israel, que vol tornar a la URSS (segons GACETA ILUSTRADA, 23-IX-73):

"(...) Quan arribes Israel t'ho dóna tot: Una casa, aliments, mobles; però no et regala res. Et compromets a pagar un tant al mes per pagar el que t'han donat i comences a pagar quan trobes feina.

(...) Va ser (...) una gran dificultat haver de buscar treball. Vaig descobrir que hi havia quelcom que no coneixíem: la desocupació, i vaig saber què són les vagues. No, a Rússia tot estava planificat, tots tenien feina i l'estipendi estava garantit. A Israel fins i tot es corria el risc de ser acomiadat si no hi havia prou treball. En treballar i guanyar una mica vam sentir la temptació de tenir algun deute més comprant alguna cosa, encara que fos a terminis. Així vam entrar en un mecanisme que per a nosaltres era totalment incomprensible: treballar per pagar, pagar i haver de treballar més. Havia sentit a parlar de consumisme i a Israel ho experimentava sobre la meva pell. (...) A Israel tots viuen així. Guanyen per a la nevera, la rentadora. Vam pensar també en canviar de casa. Però els lloguers són elevadíssims i no estan, com a la Unió Soviètica, regulats per l'estat.(..) A més a més, els estudis de la nostra filla no eren gratuïts com a la Unió Soviètica, i els transports, el cine i els teatres no són barats, com a Rússia. Com és possible que sigui així?

Vam descobrir que a la Unió Soviètica la gent viuen els uns per als altres. Viuen tranquil.lament, en suma, tot sabent el que tenen avui i el que tindran demà. A Israel i a Austria, no. Tots viuen pensant en el capital, en els diners que cal guanyar. Es treballa i prou; no hi ha cap comunicació, cap llibertat. La primera sensació que vam tenir va ser la de no ser lliures, de ser esclaus d'un mecanisme del qual no ens podíem alliberar".

VIDA DEL PARTIT

AJUT AL PARTIT

Llista núm. 6 (31 de juliol del 1973)

Comarca 14, 3.125 ptes; Com. 15, 3.768 ptes; Com. 20, 3.193 ptes; Com. 25, 5.000 ptes; Com. 30, 19.320 ptes; Com. 40,1.675 ptes; Com. 41, 1.510 ptes; Com. Ex., 500 ptes.

Total : 38.091 ptes.

BARCELONES: Barcelona, 40.825 ptes; Sta.Coloma de Gramenet, 7.374 ptes; Badalona, 3.968 ptes; Barcelona, 48.255 ptes; BAIX LLOBREGAT: Molins de Rei, 75 ptes; Sant Feliu, 25 ptes; Prat, 1.200 ptes.i d'"un simpatitzant", 1.000 ptes; Cornellà i St.Joan Despí: Simpatitzant de St.Boi, 200 ptes; Simpatitzant de Siemens, 620 ptes; Sta. Elena, 200 ptes; St.Vicenç dels Horts, 1.145 ptes; VALLES OCCIDENTAL Sabadell, 9.453 ptes; (2 lliur.); de K (simpatitzant) 100 ptes; Terrassa, 6.210 ptes; Terrassa, 3.008 ptes; de Planells, 650 ptes (2 lliur.); de "un Amigo", 100 ptes; Guiasca (2 amigos), 700 ptes;Rubí, 3.352 ptes;(3 lliur.) Cerdanyola, 3.956 ptes; (2 lliur.) VALLES ORIENTAL, 6.871 ptes; (2 lliur) TARRAGONA, 13.075 ptes; (2 lliur.) GIRONA, 2.000 ptes; d'un amic, 500 ptes; MARESME: Mataró, 5.678 ptes; (2 lliur.) LA SELVA-BAIX TORDERA: Grup Safa, 500 ptes (2 lliur.)Com.Blanes, 680 ptes; Grup "Julián Grimau", 200 ptes; (2 lliur.), Simpatitzant, 200 ptes; SALLENT, 300 ptes; MONTSIÀ: Amposta, 1.340 ptes.

Total : 163.760 ptes.

Lliuraments directes al Comitè Central

A, 25.000 ptes; P, 600 ptes; C, 300 ptes; Santa, 40 ptes; Clara, 100 ptes; Bruno, 50 ptes; Ernest, 250 ptes; C i R, 710 ptes; Pere, 500 ptes; Famílies "Alegria", 3.700 ptes; Blas, 400 ptes; (3 lliur.); Pep, 350 ptes; N, 250.000 ptes; Grup "Felisa de Aragón", Pere, 500 ptes; 5 Camarades, 4.000 ptes; K, 75 ptes; Pere, 500 ptes; Angel, 6.000 ptes (2 lliur.); Ernest, 270 ptes; R i C, 710 ptes; C, 1.000 ptes; Vilanova, 64 ptes; Santa, 80 ptes; Clara, 316 ptes; Bruno, 50 ptes; P, 3.734 Ptes.

Total : 74.249 ptes.

Total llista núm.6 : 276.100 ptes.

Campanya dels 3 milions

COMUNICAT

El Comitè Executiu del PSUC ha discutit i aprovat la carta dirigida als Comitès del Partit per la Secretaria de Finances en relació amb la Campanya d'Ajut a TREBALL, a la premsa i a la propaganda del Partit.

També ha pres l'acord d'expressar la seva satisfacció per la decisió presa pels components del grup "Felisa de Aragón", de la cèl.lula "Democràcia", de donar una primera aportació a la Campanya de mil pessetes cadascú.

Els membres del C.E. han decidit fer també un primer lliurament personal de mil pessetes i han adquirit el compromís de recaptar entre els simpatitzants i amics cinc mil pessetes més cadascú d'aquí a final d'any, data en la qual es farà el primer balanç de la Campanya.

El Comitè Executiu del PSUC recomana als Comitès del Partit discutir com més aviat millor la crida a la Campanya i la carta de la Secretaria de Finances i adoptar les mesures d'organització que assegurin la contribució de totes les organitzacions i militants a l'èxit de la Campanya.

Barcelona, 5 d'octubre del 1973

El Comitè Executiu del PSU de Catalunya.

SELECTIVITAT A PUNTA DE PISTOLA

El 4 d'octubre van començar les proves dites d'"avaluació" per als estudiants de COU que volen anar a la Universitat, que signifiquen SELECTIVITAT i NUMERUS CLAUSUS. A Medicina de l'Autònoma, per exemple, hi ha 1.600 pre-inscrits, dels quals es pretén deixar al carrer 1.200.

Es lògic que hi hagi malestar i inquietud entre els interessats.

Els pre-inscrits de Medicina(Central) van efectuar el dia 4 el BOICOT a aquestes proves reclamant l'INGRÉS SENSE RESTRICCIONS. A Medicina (Autònoma) els estudiants no van poder discutir si feien o no boicot perquè la policia va OCUPAR l'aula i va obligar-los, amb la pistola a la mà, a examinar-se. Van ser detinguts tres estudiants. Aquests dies tots els centres on se celebraven exàmens han estat vigilats per la policia armada i s'han produït altres detenciona.

BRAVO PELS AVIS!

Els vells del Prat de Llobregat "recullen firmes en una carta adreçada a l'alcalde, on li recorden que des de fa 10 anys (...) els han promès un local per reunir-se, per passar les llargues hores del dia, sobretot l'hivern. Els vells tenen dret a quelcom més que un cínic homenatge anual (...) tenen tot el dret a viure com a persones i no com a vagabunds marginats de la societat. Necessiten pensions que els permetin de viure independents (...) Necessiten,tal com ho demanen, locals assoleilats i tranquils".

(De "Delta del Llobregat", òrgan del Comitè del PSUC del Prat, núm. 16.)

Moviment obrer

UN MES DE LLUITES

1973 segueix essent un any de lluites obreres destacat. En els 9 primers mesos el nombre d'hores de vaga, a partir dels càlculs de "CAMBIO 16", és de 12 milions enfront a 10'5 milions el 1972 i 8'7 el 71.

Pel que fa a Catalunya les dades més directes que tenim fan referència especialment a Barcelona i el seu cinturó industrial. A partir de les ressenyes de lluites d'"INFORMACIONES OBRERAS" (evidentment inferiors a la realitat) durant el mes de setembre hi ha hagut accions (aturs, assemblees, boicot d'hores extres) a unes 110 empreses, amb participació activa d'uns 36.000 treballadors i s'han fet unes 200.000 hores de vaga. A totes aquestes accions ocupa un lloc destacadíssim l'exigència d'AUGMENT DE SALARIS, enfront de la constant i brutal puja dels preus, i la lluita contra els ACOMIADAMENTS. Alhora, elements polítics com la pública solidaritat amb en CAMACHO i la denúncia del cop militar feixista a Xile han brollat ja amb força en alguns casos, exemple d'allò que és possible de fer amb molta més amplitud.

La significació d'aquestes xifres assoleix més gran relleu si comprovem l'aparició de noves empreses, de noves zones al combat obrer. I també per l'actitud de les empreses, actitud en molts casos de concessions econòmiques davant de l'inici de les lluites (augments salarials aconseguits ja a METALÚRGICA TEXTIL i MAQUINARIA INDUSTRIAL de Manresa, HUARTE, PYRSA, CONSTRUCCIONES ROCA i altres de la construcció, MEDIR, FITISA, AGUT, DERBI, INDUSTRIAS MARCA, ESTAMPACIONES METÁLICAS...), promeses d'augments immediats en altres casos fins i tot per tal d'avançar-se a l'esclat de l'acció (com a MOTOR IBERICA de Barcelona). Readmissió ràpida dels acomiadats, en molts casos, davant de l'inici de l'acció de masses. Actitud, per tant, A LA DEFENSIVA, de la patronal. Actitud lògica dels capitalistes en uns moments en què necessiten PRODUIR MÉS, cobrir una elevada cartera de comandes.

Conseqüència d'aquesta situació, expressió d'ella, són també els intents de les empreses de buscar certes concessions al moviment obrer: intents orientats fonamentalment a comprometre els treballadors en augments de producció, reducció de l'"absentisme",... intents de comprar els acomiadaments per mitjà d'elevades indemnitzacions, ... Situacions totes aquestes que subratllen la posició a la defensiva de la patronal, que ens permeten d'afirmar la impossibilitat d'"integrar" el Moviment Obrer en el seu conjunt donat l'actual context polític i el desenvolupament de la lluita de masses. Però a la vegada situacions que, precisament per les enormes possibilitats d'arrencar victòries concretes, EXIGEIXEN una capacitat dirigent cada cop més gran de l'avantguarda.

Tots els indicis assenyalen que la lluita obrera es va a desenvolupar amb molta més força en les properes setmanes. Així ho apunten les constants accions que es desenvolupen en aquests primers dies d'octubre: PEGASO, CONSTRUCCIÓ, JORESA, SÚRIA...

Per tot això cal repetir (i realitzar!) una vegada més: NI UNA EMPRESA (sobretot les grans fàbriques, els ramsprincipals, les empreses amb propera discussió o revisió de conveni) SENSE PLATAFORMA DE LLUITA!

READMISSIÓ DELS ACOMIADATS

Imposar la readmissió dels acomiadats és avui un element important de la lluita obrera. La SOLIDARITAT amb els companys represaliats significa un suport moral que el moviment obrer els deu, però significa SOBRETOT una defensa de tots els treballadors enfront de les maniobres dels capitalistes per tallar la lluita reivindicativa de tots. Significa un atac del moviment obrer contra un dels instruments repressius fonamentals dels explotadors. A més a més avui aquesta batalla es dóna en un clima solidari que ha elevat notablement el seu nivell i no solament entre la classe obrera sinó també entre tota la població (recordem què han significat SEAT, FERROL, VIGO, LA TERMICA, PAMPLONA per tot el combat de masses). Els instruments repressius mateixos no sempre funcionen ja com estava previst. Entre ells la Magistratura del Treball que, sota la pressió de la mobilització solidària, falla en molts casos a favor dels treballadors.

És clar que les lleis feixistes permeten moltes maniobres i en definitiva l'acomiadament lliure. Per això precisament en el darrer període ha anat adquirint força l'exigència de READMISSIÓ EFECTIVA quan la Magistratura declara "improcedent" l'acomiadament. La lluita obrera ha imposat en molts casos tals readmissions (fins i tot amb sentències negatives de Magistratura), però segueix oberta la porta per l'acomiadament lliure.

Aquests dies s'ha produït una reacció d'optimisme davant dels titulars dels diaris en relació amb un nou decret del Ministeri del Treball. Semblava que es recollia l'àmplia exigència de masses i que es limitaven les possibilitats d'acomiadament. No hi ha res d'això. Expliquem-ho: els casos d'incompliment de l'obligació de cotitzar a la Seguretat Social es veuran d'ara endavant a les Magistratures de Treball. Això ha donat peu a una nova refundició del text del Procediment Laboral en el qual, però, el que fa referència als acomiadaments és, punt pèr ratlla, exacte al text del 1966.

El fet, però, que el tema s'hagi destacat tant a la premsa subratlla la seva importància, la sensibilitat ciutadana entorn al problema. Subratlla, per tant, la possibilitat d'intensificar la lluita contra els acomiadaments com un dels fronts obrers fonamentals.

En aquests moments hi ha vàries batalles obreres en marxa en aquest sentit. Ocupen un lloc destacat les lluites per la readmissió dels càrrecs sindicals acomiadats de SEAT, AISCONDEL i CISPALSA. La major part d'ells han donat un magnífic exemple de dignitat obrera davant de les ofertes de diners per part de les empreses perquè renunciessin a la lluita. Són notables les clares afirmacions d'en Morales (de SEAT) al judici. Per això precisament en el cas d'en Morales té molta més significació el veredicte del Magistrat en favor de la readmissió, i això malgrat les pressions molt directes de la direcció de SEAT i del director general del Treball (Vicente Toro) sobre els magistrats. Ara cal, en tots els casos, impulsar més encara la mobilització solidària per imposar el retorn als seus llocs de treball de tots els acomiadats. I AMB LA CERTITUD QUE ES POSSIBLE!

MORALES, de Seat, parla a Magistratura:

"No em venc". "Sí acceptés els diners, fóra admetre l'acomiadament lliure". "He estat pobre, estic acostumat a ser pobre". "No són diners el que vull, sinó el meu lloc de treball al costat dels meus companys a SEAT". "L'acomiadament és una pobra venjança de l'empresa contra els treballadors, per allò que hem aconseguit (conveni, readmissions...)".

La direcció de SEAT oferia a en Morales 800.000 pessetes, si acceptava marxar de la fàbrica.

Alerta! Volen jutjar Camacho per sorpresa

Els advocats de Madrid creuen que les autoritats franquistes es preparen per celebrar per sorpresa el judici contra Camacho i els seus companys del "Procés 1.001".

Com és sabut, el govern Franco-Carrero vol condemnar-los a 162 anys de presó i fer amb ells un escarment general que freni el desenvolupament de la lluita dels treballadors per les seves reivindicacions, per les llibertats sindicals i polítiques.

La classe obrera i l'opinió pública mundial es manifesten vigorosament per la llibertat de Camacho i els seus companys. A la darrera conferència de l'OIT els representants obrers de tots els països i fins i tot alguns delegats governamentals varen estigmatitzar la repressió franquista recolzant particularment en el "Procés 1.001". Destacades personalitats internacionals de la ciència i la cultura, entre ells varis Premis Nobel, han sol.licitat permís al govern espanyol per assistir al judici de Camacho si s'arriba a celebrar. Recentment 12 partits comunistes d'Amèrica Llatina van publicar una crida conjunta en la qual apel.len a l'acció a favor de Camacho i per la llibertat sindical a Espanya. El 28 de setembre, a Estocolm, la Conferència de Partits Comunistes d'Europa capitalista va aprovar una resolució en la qual es diu "que és un procés (el 1.001) contra la classe obrera, contra la llibertat sindical, una temptativa per frenar les lluites obreres i populars".

La pressió de l'opinió pública mundial és tan forta que Carrero Blanco ha dirigit un "memoràndum" a alguns governs on qualifica de "malfactors" en Camacho i els seus companys. Això mostra que en Carrero és sensible a la protesta internacional. Però evidencia també que manté la seva pretensió de fer amb els processats un escarment general.

A Espanya, Catalunya inclusivament, totes les organitzacions de l'oposició reclamen d'una o altra forma l'anul.lació del procés i la llibertat dels encartats, anul.lació que han demanat "legalment" enllaços i jurats a nombroses reunions sindicals (Arts Gràfiques de Barcelona, Metall del Baix Llobregat, Banca de Madrid, etc.)

Però cal fer molt més a fi d'aconseguir que en Carrero no pugui celebrar el judici ni condemnar a líders de Comissions Obreres. De tot arreu s'ha d'aixecar un clam que exigeixi:

LLIBERTAT PER A CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS!

AMNISTIA!

LLIBERTATS SINDICALS I POLÍTIQUES!

RECTIFICACIONS

En l'article "Reflexions sobre l'Experiència Allende" del núm.374 de TREBALL, l'oblit de dos guions feia canviar el sentit d'una frase; havia de dir: "Allende va ser designat President - en unes eleccions en les quals només va obtenir la tercera part dels vots- gràcies al recolzament de la D.C."

En la nota "Simples delinqüents?" el grup polític al.ludit (del qual encara no teníem notícia segura) és el "Movimiento Ibérico Libertario".

Un home segrestat

Adonio GONZALEZ MATEOS, de Badalona, detingut el 8 d'abril passat, es troba encara segrestat pel règim a la Presó Model de Barcelona. Tots els que foren detinguts junt amb ell, als claustres de la Catedral de Barcelona, són en llibertat. La retenció d'Adonio és un acte de pura venjança sobre un home conegut de fa temps com antifranquista. El cas és tant més escandalós que la salut d'Adonio és molt precària i degut al règim alimentari i a l'abandó sanitari que se li ha infligit ha estat molt a prop de la mort. El cardenal Jubany, l'abat de Montserrat i el bisbe de Tarragona han cursat al president del TOP una petició de llibertat. Circula una carta en la qual es recullen adhesions a aquesta petició. RECLAMEM L'ALLIBERAMENT IMMEDIAT D'ADONIO GONZALEZ!

Defensem els advocats de la classe obrera

M.AVILÈS,

A.FINA i

A.SOLÈ

Cipriano Martos: CRIM IGNOMINIÓS

A finals d'agost fou detingut a Reus per la Guàrdia Civil el jove obrer de la construcció CIPRIANO MARTOS, acusat, juntament amb 14 altres persones, de pertànyer al FRAP. Segons declaracions de la Guàrdia Civil, Cipriano va ingerir durant els interrogatoris un líquid corrosiu que hi havia al seu domicili. Al jutjat nº 2 de Reus va tenir vòmits de sang i fou traslladat, en un afllament total, a l'hospital, on va morir el 17 de setembre.

Es encara difícil saber amb certesa com van anar els fets; però tant si va ser la Guàrdia Civil la que bestialment el va obligar a beure el líquid tòxic com si s'hi va veure portat per la desesperació, és evident que Cipriano ha estat víctima d'un crim ignominiós.

Cipriano Martos, de 28 anys d'edat, nascut a Huétor-Tájar (Granada) en una família de camperols pobres, havia vingut a Catalunya buscant feina. A Sabadell havia ingressat feia uns anys al P.C. (marxista-leninista) d'Espanya. La seva mort salvatge a mans dels botxins franquistes és una etapa més del calvari de la classe obrera en la seva lluita contra la dictadura i per la llibertat i afegeix un nou motiu d'odi contra aquest sistema homicida. QUE LA MEMÒRIA DE CIPRIANO, COM DE TOTS ELS MÀRTIRS DE LA CLASSE OBRERA, ENS DONI UNA DETERMINACIÓ MÉS COMBATIVA ENCARA PER ACABAR AMB LA REPRESSIÓ I IMPOSAR LA LLIBERTAT!